

Nej, nej, nej, nej.

Nej, Louis, jag får en siffr.

Vad snäll.

Får jag fåra en sak som har med Young Joe att göra?

Mm.

Jag behöver hjälp.

Mm.

Det är nämligen så att jag... Jag vet inte om han är...

Tror du att han är liksom ute efter att skada mig?

Vad hände?

Nej men...

Särg det ju...

Jag har ju... Som du också.

Det märktes ju inte minst efter att vi fick där priset från... Expressen priset.

En hel del fiender.

Mm.

Alltså, folk som inte gillar oss helt enkelt.

Mm.

Och det... Så kan det vara.

Och varje gång som jag skriver en kolumn i DN...

Mm.

Så finns det ju en grupp människor som går ut i sociala medier att säga att...

Hur kan ni ens läsa honom?

Han är ju inte seriös.

Hur kan ni ta nånting som den här mannen skriver på allvar?

Och det har ju då i alla år vad som...

Och så har ju man använt samma...

Som sagt ungefär samma sak.

Och det handlar ju då om att jag är en riksmobbar då.

Lite som det, Stefan, sak var inne på i Nimo Heden.

Ja, precis.

De där pojkarna, de har ju liksom...

Jag menar att den ena har gjort karriär på att vara ett svin mot andra människor.

Vilket är det...

Det finns några till sådana... De människorna går bort från mig från första början.

Jag hyser inget annat än bara...

Nej, det går bort.

Och det har då använts som ett sätt att liksom inte...

För att inte ge de här texten här som jag skriver någon luft, eller sådär, eller nåt...

Något existensberättande.

Men jag har nu upptäckt att det har svängt lite.

Mm.

Det är inte längre det som är det första, det här...

Go-to-place-sätt för kritikerna.

Att jag är det.

Utan det första man säger nu, oftast, det är att jag är en väldigt, väldigt rik man på Östermalm.

Verkligen från Vänd, liksom.

Det som Ebba Bustor var inne på.

Ja, precis. Han sitter där i sitt slott mitt på Östermalm och har ingen aning om vad verklighetens folk får stå ut med.

Mm.

Du har inte åkt AB-klassen 2008.

Hahaha!

Som du brukar säga.

Och så vidare.

Hahaha!

Jag tycker AB-klassen är så jävla roligt i ord.

Ja, men det är då grunden för detta.

Alltså, det verkar vara liksom det nya greppet.

Och i det då, så har jag ju liksom...

Alltså, han har ju förstört det här.

Alltså, han har ju liksom gett de här människorna en sådan jävla munspit här.

Mm.

Kommer du ihåg den här historien som jag berättade om Young Joe och den här vinplaskan?

Just det.

Som han så dyr.

Du ville imponera på honom.

Så du lovade honom att servera ett visst vin när han skulle komma på middag?

Ja, precis. En plaska hot brion.

Jag vet inte hur det uttalas.

Mm.

Alltså, den plaskan kostade kanske 8 000 eller någonting.

Och jag hade ju en sådan plask hemma, för jag hade fått den.

Jag kom fan inte ihåg av vem, men det var typ att när jag fyllde 40 år eller sånt där, så fick jag en sådan plaska.

Och den sparade jag ju i alla år, för jag tänkte att den här plaskan kan man väl hade dricka ens igång.

Varje glas kostade 2 000 spend, liksom.

Ja, ungefär.

Och då tänkte jag att om jag nu ska äta middag med Young Joe hemma, då ska jag bjuda honom på det.

För han uppskattar ju verkligen dyrt av goda viner.

Han är ju en vinkännare på riktigt.

Ja, då sa jag det.

Och sen så, jag vet inte om du minns, men ett par dagar innan den här middag med Young Joe så hade jag en annan middag hemma, bara med några kompisar.

Och då hade vi ingen vinkvara sen på kvällen, och då öppnade vi den då.

Och det var ju idiotiskt.

Därför att vi var i sig fulla, vi minns ju ingenting.

Och sen så gick det då ut på att under tre dagar så var det för att hitta en sådan plaska som är väldigt svår att få tag på.

För att jag hade ju lovat Young Joe detta.

Ja, men skitsamma.

Och dyr.

Och dyr.

Det var storin.

Alltså, ett vin som jag då kan ingenting om, vet inte vad det är.

Alltså, annat än att det är en bordeaux, drakter som är så full så att jag minns inte hur det smakade.

Det vinnet är ju då, förstås, ett vin som Young Joe vet allt om.

Och historien är då att han då beställde det här vinnet, alltså åtta sådana här flaskor från någon importör.

Och gick ut sen i media och sa att det här, att jag har vidlurat, att jag har betalt pengar till den här importören för att få åtta flaskor hotbrion.

Och han hade inte fått sina viner.

Han blev blåst helt enkelt.

Och då frågade reportern, vad kan du säga om vinnet?

Och då svarade han, det är Alex Sjormanns favoritvin.

Kan du förstå vilken spridning det här har fått i bland de här Twitter-trollen?

Det är precis perfekt, det är klart att han älskar hotbrion upp i sitt slott.

Och då undrar jag bara, tror du att Young Joe har gjort det här som medvetet?

För han vet ju att det inte är mitt favoritvin.

Han har ju en ganska avancerad humor.

Du märkte att du och jag när vi, när han skulle medverka i vår sjov, kommer ihåg.

Vi trodde att han skulle bara riva av det där manuset.

Men han gjorde ju en väldigt skådespelarens sats när han skulle lossas vara skakad över din död.

Ja, verkligen.

För för inslaget var väl att i sjoven så spekulerade vi hur skulle folk reagera om du dog?

Och vi byggde upp en studie som skulle likna nyheterna.

Just det, vi hade tagit in Rickard Palm, den här gamla nyhusupplässaren.

För att han skulle leda rapport den kvällen då jag dog.

Och Joe var då inbjuden att kommentera din död.

Och han fick han inte till och med tårar i ögonen?

Jo, han var otrolig.

För att han är journalisten, Alex Schulman har omkommit 38 år gammal.

Han avlednat den till i dag på Karolinska sjukhus och de skader han odrog sig igår vid en trafikolycka då han körde av vägen.

Trots sin relativa ungdom, han, Schulman, blir en av våra mest uppskattade, ledsta och legendariska författare.

I studion har vi nu en annan legendar författare dessutom, Jan G.O.

Det var inte länge sedan du fick nyheten om att han hade omkommit.

Hur reagerar du personligen?

Det är en fråga jag inte bara är beredd att få här.

[Transcript] Alex & Sigges podcast / 567. Stinkbomber och guldäpplen

Men Alex står mig mycket nära och det här är en stor personlig sorg. Jag kan inte säga mer än så.
Tack så mycket, Jan G.O. alltså, om Alex Schulman.
Det var faktiskt fantastiskt snyggt alltså.
I studion har vi nu Sigir Eklund, god vän och kollega till Alex Schulman.
Nu kommer du jag. Jag tycker ändå att du var ändå snäppet vassare.
Vad gör du med i aktuellt? Jag kommer inte ihåg.
Jag tror att det var så att, första var det så här tänker jag med att det kommer bli när jag dör.
Då kommer Jan G.O. stå i studion och var tagen och så gjorde han det så väldigt bra.
Då avbröt du mig och sa så kommer det inte vara så här kommer det vara.
Och sen så spelade du upp ett klipp och då var du gäst då.
Och du skulle vara den sörjande vänden.
I studion har vi nu Sigir Eklund, god vän och kollega till Alex Schulman.
kollega, kollega.
Vad kände du när du fick höra den här nyheten?
Jag är ju förstummad och chockad och det blir väldigt rörigt också.
Hur då med nu?
Det sker mitt i lanseringen av In i labyrintherna.
Det är en kriminalroman som nu finns ute i handen och som jag har sett framåt att lansera.
Det låter spännande.
Ja det handlar om en liten flicka och det var viktigt att skriva en kriminalroman där det inte är ett poliskommissarin.
Det är exelirier i centrum i tanke. De anhör jag. Var är flicka?
Det var kul. Jag tittade till kolla på gammal klipp.
Undrar hur kul det är för en lyssnare av potten?
De har ingen val.
Vi är sponsrade av bokbit.
Jud och er bokstjänsten.
Har du lyssnat på något nytt den senaste veckan?
Ja, jag lyssnade på Harry Potter med min dotter i Gåkvällskanast.
Harry Potter och de visas sten.
Apropå sagovärden. Blir du golvad av mitt fräcka grepp?
Förförd, förvirrad, går du igång som en pilsk vildhund?
Av vad då?
Över att jag är sigge. Fast ändå inte.
Känner du inte upplösningen?
Maskin, människa, kvinnamman.
Jag tycker det är spännande men du blir också lite en annan personlighet.
Aha, du trilskas.
Du slänger ut en närmast filosofisk fråga.
I detta sigges röst.
Nej, så klart.
Men ändå, ja.
För bakom denna mask finns originalet.
Kan du inte se parallell igen mellan detta och ljudboksuppläsarna?

De uppfinner också en ointaglig karaktär.
Hur dem är du?
Är du trög?
Jag menar att en skicklig uppläsare är förhöjd.
Du lyssnar och glömmer för en stund bort att Stefan sak är Stefan sak.
Så skicklig är han saken.
Och så är du fast i hans fräckarklor.
Vad ska jag känna när jag lyssnar på det här?
Att du blir fruktansvärt sugen på att höra mig läsa en ljudbok.
Jag känner nästan tvärtom.
Jag vill in på bookbit och lyssna på riktiga uppläsare.
Skådespelare som vet vad de gör och som läser inlevelser fullt.
Det här är ju lite kallt.
Bra idé.
Jag tycker också att det du borde göra är att hålla dig till det som Hard Facts.
Här kommer det med koden Alex Sige 60 utan mellanslag.
Alltså Alex Sige 6-0 utan mellanslag.
Får du prova bookbit i 60 dagar gratis som ny användare?
Sug på den, maddafackar.
Tack bookbit.
Hej hej.
Visst på en sådana varvansa?
Tjänsten där sådana som du och jag kan köpa och sälja.
Vad menar du med folk som du och jag?
Vi är precis som alla andra.
Jag har precis fått lön och känner att kanske det är läge att spara en peng.
Hur ska man då göra det?
Ska man då låta pengarna sitta på ett bankkonto till en ganska låg ränta?
Eller ska man investera dem långsiktigt via genom att köpa fonder och aktier?
Och det gör man då absolut enklast på avvansa.
De har en app som är väldigt enkel.
Jag vill klösa mig i ögonen när det blir svårt att fatta vad en app fungerar.
Här är det väldigt tydligt då och det finns massor med listor och inspiration.
Det är kul att se hur andra sparar och vad de sparar till.
På vårt första möte med avvansa förstod jag en spännande sak.
Många säljer när börsen går ner och köper när börsen går upp.
Det låter kanske plausibelt.
Men man ska egentligen göra tvärtom.
När de sade så är det självklart att det borde vara tvärtom.
Man ska väl köpa när det är nere så man får åka med upp.
På avvansa kan man se hur andra sparar som du var inne på.
Och vad de sparar till är en sak kul.
Det kan man göra om man går in på avvansa.se-snedsock-kampanj-snedsock-sparmal.
Innan vi slutar nu måste vi också nämna att alla måste komma ihåg att börsen svänger.

Det visste du och att spara på börser har över tid varit ett väldigt bra sätt att få pengar att växa. Men hur det går i framtiden vet vi ingen.

Om man investerar i aktier och fonder så borde man ha en sparhorisont på minst fem år. Och det är inte säkert att man får tillbaka de pengar som man satt inför början.

Det är bra att du säger det.

Tack avansa med z.se.

Hörde du? Jag kommer inte ihåg. Hörde du någonsin Lydia Sangren sommar i P1 förra sommaren?

Nej, nej, nej. Missade.

Vad har vi på Lydia Sangren?

Hon skrev den här boken som heter Samlade verk som fick förra årets augustpris.

Just det för skönlitteratur.

Ja, det blev mycket bråk också.

Knäppt kulturbråk kring det där.

Vad var det?

Hon tyckte att den var för lätt tillgänglig.

Nej, det var årets kulturbråk.

Förra året var det helt enkelt så att först blev hon jättihyllad.

Det var en augustpris. Sen skrev hon så här bäckvan idén.

Men men, det här är så bra är den inte typ.

Och så började man bråk om den var bra eller inte?

Ja, vad vet jag? Det som jag lade på minnet i det sommarprogrammet, det som jag bara med mig, var att hon sa en intressant sak om skrivande som jag tänkt på sen dess.

Hon sa att hon hade ett mål när hon skrev.

När jag först började skriva på allvar visste jag väldigt lite om hur man gör.

Men några små idéer hade jag ändå med mig.

En av dem var att jag ville skriva som Roy Betton spelar.

Han är pianist i Street Band, Bruce Springsteens komband.

Och när han sitter vid pianot låter det så här.

Vad hon säger då, det har vi skriva lätt fotat och en kristallklart.

Kanske att språket ska driva på så där?

Melodiöst.

Ja, lekfullt och framåt.

Ja, lekfullt.

Jag tyckte att det var kul eller ett inspirerande sätt att tänka på att jämföra musik med text.

Jag har nog tänkt lite så när jag skrivit böcker.

Är det därför det har gått så dåligt för dig med böckerna?

Nej, in i labyrinten som sålde till ganska många länder.

Den kommer ihåg att jag lyssnade mycket på The Knife.

Alltså för att den hade kommit då, den skivan.

Och jag tänkte också så där som Lydia Sangren tänkte om biten.

Fast jag tänkte som The Knife, så tänk om man kunde skriva så där rent som deras musik.

Jag tänkte, tänk om man kunde skriva om det där hemska med en osentimentalt ton.

Det gjorde jag också.

Men men, sorry, under allt.

Ja, det kanske jag gjorde.

Men jag kanske också lyckades lite väl bra med det.

Det var lite väl mycket hård melancholi.

Alltså, boken var kanske lite väl mycket tillstånd för lite story.

Jag vet inte hur mycket du minns, men den utbildade sig mycket i huvudpersonernas huvuden.

Jag kommer inte ihåg att det är riktigt.

Jag kommer ihåg att den var väldigt psykologisk och att den var...

Man var in i dess medvetanden.

Man följde väldigt olika personer bara.

Det svarade den här mannen.

Båkförläggaren?

Båkförläggaren ja. Och sen var det hon, hans fruva.

Just det, barnpsykolog.

Just det.

Men men, det skulle komma till att när du hörde Lydia Sangerens sommar förra sommaren så börjar jag tänka på det där igen om det går att inspireras av musik när man skriver.

Till exempel det här med hur vill man börja en bok?

Alltså, hur gör man det där som är så svårt att haka tag i läsaren direkt?

Inte flytta omkring en stämning i 40 sidor först.

Utan att pang på trumma in rakt in i berättelsen.

Jag började tänka liksom om jag gör som Sanger igen och letar i musik.

För det har ju gått, eller nej, 9 år sen jag släppte en roman.

Om jag försöker hitta det där i musik, hur ska en bok börja?

Drömmer ni att man kastas in direkt?

Som i den här låten, till exempel.

Det har ju vunnit mycket om du skulle klara av att överföra det till ett första kapitel i en bok.

Ja, för vad är det därför typ av låt?

Det är en låt som inte bygger upp en stämning först innan det drar igång utan.

Nej, den är stämningen, omedelbart.

Ja, det är en redan igång när man kastas in i den.

Det är en väldigt speciell typ av låtar.

Här är ett annat exempel.

De tar inga omvägar, de tar det i kragen.

Bitels var ju otroliga på det där.

Ja, fy fan.

Det är inga krysseduller.

Nej, det är inte någon väntetid.

Det här heter väl No Reply, eller hur?

Ja.

Och titeln kommer alltså efter typ fem ord bara.

Det här hänt en gång förut när jag kom till din dörr.

Det var inget svar när jag knackade.

Det är ingen backstory alltid, utan det är bara...

Nej, det är så jävla bra.

En värld öppnar sig ögonblickligen.
Och varför skrev jag inte en roman på nio år?
Jo, för att jag hade en idé till en ny stil.
Jag behövde bara hitta storyn.
Idén om att skriva en roman just utan backstory.
Där man skulle kastas in som läser utan att veta något om karaktärernas bakgrund.
Alltså, som i många filmer då, eller låtar.
Men för att det skulle funka så visste jag att jag måste hitta rätt historia.
Det jag är ute efter här, det som alla de här låtarna har gemensamt är ju att de sender en elektrisk puls redan i första takten.
Och gör den så jävla smarte för att redan i första takten så förstår man.
Man förstår hela landskapet.
Man fattar låten.
Tänk att skriva så.
Den kan man kunde låta läsa eller känna så i en bok.
Och av alla såna låtar, om man nu ska tänka roman skrivande, inspirerande.
Så kanske det bästa exemplet är den här, för den kör inte bara igång direkt.
Utan den börjar också direkt att växa. Det är som att man ser sig omkring.
Och för varje takt så öppnar sig ett nytt rum.
Det är som att man får en varm hand i ryggen som skjuter den in i berättelsen.
Så här vill man att man ska känna att få läsa den.
Det finns ju massor exempel på bra öppningsscener.
Men jag pratar om öppningsscener som lyckas lägga ut hela kartan, story-kartan på bordet.
Ja men det är väl inte bara det, det är väl inte också att bara på några rader kunna beskriva världen vi är i.
Ja precis. Jag gillar ju engelska patienten, Mikael och Dutch.
Har du läst den?
Nej, det var jag faktiskt inte. Jag såg ju film förstås.
Även boken är otrolig. Den börjar ju så pang på med att en sjuksköterska i Tuscana i slutskedet av andra världskriget får in en bränd skadad man i sin vård.
Och hon sitter och badar hans mumikropp i öppningsscenen.
Han är så bränd att hela han är bara ett stort ärvävnad.
Men det finns någon jättenärhet mellan dem där i natten.
Hon är den enda som bryr sig. Alla har ju flytt från byn för att bomben har kommit närmare.
Men hon vill inte överge honom som stannar kvar på det här tomma sjukhuset.
Och den där första natten så börjar han då plötsligt prata.
Och vi förstår att den här berättelsen kommer leda fram till antagligen att han berättar om varför han är brändskadad.
Det är ju liksom på en och en halv sida ser man ju fast.
Jag vet ju hur du ser ut i dina kläder. Kan det vara därför du blir oäckfammna?
Känner du att du själv har lyckats med nån gång? Eller när har du lyckats bäst så att säga?
Ja, jag vet inte. Jag kanske lyckades med att bränna mina brev som börjar med det här bråket.
Det känns som att du...
Du kastas man in.

Ja, det gör man väl. Det är läskigt.

Jag vågar påstå att 9 av 10 böcker och kanske 9 av 10 filmer saknar det där lite grann.

Det blir väl allt oftare så också att första akten handlar om att folkare omkring bara...

Man ska lära känna huvudpersoner först.

Att liksom ha få trägla sig igenom ett sekt intro i boken innan eventuellt och storyn drar igång.

Och jag tänkte på mina romaner att jag har nog inte lyckats där.

Men jag har drämt om att hitta en historia som börjar såhär.

Eller såhär.

Och från ingen stund så händer en grej i våras.

Alltså, våren 2022. Du minns att jag var i Madrid vid mina sönder då.

Ja.

En lång helg.

Jag tycker att det var lite svårt till en början att förstås se på Madrid.

Har du en relation till Madrid?

Ja, jag har varit där en gång och jag tyckte att det var fantastiskt.

Jag älskade de här barorna med de här små ölglasen och alla små tappasfart som kom in.

Ja, vi hade då inte riktigt...

Vi hade ingen nyckel in i riktigt första dygnet.

Det var också väldigt varmt och det var trångt.

Mm.

Och vi kändas lite utestängda.

Så andra kvällen så satt vi på en uteservering på Plaza Mayor och hörde svenska röster vid Bordet Brevi.

Och vände oss om och började prata med en grupp unga svenska diplomater i 28-29-årsåldern.

Mm.

Välklädda, vackra.

Du vet, eleganta på ett sätt som är medfött.

I got my pizza in Georgia, oh yeah shit.

I gave my weed from California, plus that shit.

I took my dick up to the north, yeah badass bitch.

Det är ett sätt som du och jag kanske aldrig kan bli.

Hur mycket vi än försöker.

Du menar överklassade du?

Ja, men det är inga extravaganta manier utan ett subtilt världsvanat självförtroende.

Mm.

De var från en främmande värld.

Mm.

Och redan första kvällen så tog de oss till en underjordisk flamenk och klubb med röttsammet och speglar med guldramor.

Och så fortsätter det så.

De bjudde oss upp till en ambassadvåning, de tog oss upp för en trappasen på en takterrass.

Vi såg förverkerier, explodera och jag vände mig om och kollade på dem.

Och det var ju så många år som jag drömde om att något sånt här skulle hända, att man är på resa.

Och man stötter ihop en grupp människor som tar in en i en stad.

Vär det enda man drömde om när man var på de ensamresena som vi borde du och jag vara på?
Och så hände det aldrig.

Alltså man satt och glodde i baror.

Mm.

Och jag såg på dem på den där takterrassen och kände, här kanske det fanns ett frö.

Till någon typ av tydlig historia.

Alltså jag hade inte orden ännu första kvällor, men jag kände ändå kraften.

Ja men vad är kraften då? En person som blir inkastad i en ny värld?

Ja det är någonting väldigt arkittipalt va.

Jag låg vakatsen på natten och funderade på det med besatthet.

Alltså dragningskraften till en grupp.

Mm. Och det var som att jag hörde något i den fuktiga luften i hotellrummet.

Jag som trodde att jag aldrig mer skulle skriva någon roman kände nu Gollums ring.

Glöda i mörkret.

Och nästa dag så träffade vi gänget igen och de tog med oss till Prado-museet.

För de kunde ju konst såklart och de pekade på tavlorna och förklarade och berättade om Goya.

Och vi satte under en stor ek där på gården och dragt någon söt typ av spansk iskaffe.

Och du vet de pratar perfekt spanska med servitören och de berättade om Madrid.

Sitt Madrid som de ville visa oss nu.

Och det var lite av ett miracle va.

För när vi skulle gå sen och vi gick mot utgången.

Så passerade vi museets arkiv.

Ingången till arkivet.

Och i antren så stod en tjej.

Svartklädd tjej.

Med håret i en knut och hon är på meckan mellan vagn där.

Som skulle ner till arkivet i sig.

Det stod interna på hennes namnskylt.

Svartpol och tröja. Svartkjol.

Och jag såg henne.

Men hon såg inte mig, det var för att hennes ögon var i fästa på diplomatgänget som gick framför mig.

Jag såg hennes blick.

Hon var lika förörd som jag.

Och redan där så hände något som jag aldrig varit med om.

Att den historia kommer till den som är ganska färdig.

Jag har ju bara hållit på med postitlappar och byggt historier.

Jag såg hennes liv framför mig.

Jag var hon.

Och de här diplomaterna som jag gick bredvid om var gänget som jag aldrig nodde på den tiden.

Och fast jag bara såg den här tjejen i tre sekunder så kände jag igen blicken.

Och den natten när mina sänare somnat så skrev jag.

Jag skrev om hon praktikanten.

Alltså det är en fantasi.

Jag skrev att hon hette Hannah, att hon var en 25-årig svenska.
Som jobbade i arkivet på Prado-museet.
Och som inte gillar där jobbet särskilt mycket.
För det är ensamt det nere.
Att åka ner den där, ta den där hissen ner i underjorden.
Till gångarna där det under till alla skåp.
Och det är upprepande och tråkigt yrke.
Hon ska katalogisera de här gamla arken.
Hon kommer inte riktigt in i Madrid.
Hon är dålig på Spanska.
Det är värmbölja.
Men en kväll på en uteservering så hör hon svenska röster.
Och träffar en grupp vackra välklädda unga diplomater.
Det tycker jag är rätt spännande.
Börjar då historien med henne när hon går ner i arkiven?
Är det den världen vi hamnar i först?
Nej, det händer väldigt snabbt att hon träffar dem.
Hon vill komma in i deras grupp.
Det känns som att världen är fem plus.
Själva upplägget i fem plus.
Alltså längtan och...
Och att det är insläppt och så där.
Men sen måste väl någonting hända då?
Ja, det som händer är att hon blir mer och mer besatt av dem.
Allt med förälskad i dem.
Och livrädd som hon är för att de ska tröttna på henne.
Så måste hon nästla sig in.
Och det kostar ju pengar.
Det är dyrt att leva som dem.
Så för att ha råd med det.
Så börjar hon skälla ur henne.
Så börjar hon skälla ur arkivet.
För att kunna vara nära dem.
Hon skär konstverkare?
Ettsningar och gamla ark och sånt som hon smugglar ut.
Och jag tänker...
Varför skrev inte jag om besattat tidigare?
Om en kamerleont som är beredd att göra vad som helst för att komma in?
Man älskar ju de där berättelsen.
Talen till Mr. Ripley och den hemliga historien är ett litet liv.
Det är läskigt som fan.
Ja.
Och jag fortsätter sen på Gotland och skriva.
Var det det du skrev på i somras?

Ja.
Och jag fortsatte under hösten.
Det ville du inte berätta om?
Nej, men det finns ju olika skolor.
Jag känner att romanerna är som en liten lyfta som ska blåsas ut.
Medan du får energi av att berätta om det.
Men den senaste månaden har ju nu det hänt.
Du vet när man börjar närma sig känns den av att vara klar nästan.
Och så plötsligt börjar saker och ting blir mer komplicerade.
Tvipet kommer ju.
Jag känner igen att när man kommer till en punkt där man snart ska lämna ifrån sig till någon.
Då ser man ju att den ska bli läst.
Ofta får man väl dåligt självförtroende bara.
Ja.
Men hur långt har det kommit har du pratat?
Har du ett förlag?
Ja, det är Albert Bonders förlag.
Och den kommer ut nu i höst.
Det är ju dakt för mig som du vet.
Man skjuter ju upp vissa beslut när man skriver.
Man måste bestämma sig.
Hur slutar det till exempel?
Vilka darlings ska man kill?
Och nu hade jag önskat att man hade den där styrkan som jag hade i hoteller med till Madrid.
När jag hörde rytmen.
Eller när jag satt på Gotland.
Men nu står man ju då öga mot öga med alla sina tvivel.
Som du säger.
Till exempel det här med ett banalt tema har jag tänkt ibland.
Det här med utanförskap och besattet.
Det har varit som en låsning senaste veckorna.
Till sig går kväll.
Det var ganska otroligt hur det låstes upp då.
Ja tack vare dig faktiskt.
Jag såg en artikel på aftonbladet.se som hjälpte mig.
Det var en rubrik som fångade mitt öga.
Jag såg mitt eget namn.
Det blev i nyfiken då.
Jag såg varför omgås inte Alex och Siggy privat.
Jag klickade direkt.
Jag ville veta svaret.
Vi bor ju på Gotland hela sommerna.
Måste jag lyssna på det här?
Vi bor ju på Gotland hela sommerna.

Vi borde ju så att vi kunde se så att vi ses varje dag.
Men det gör vi inte.
Det är ett beslut från Siggy.
Inte från mig.
Han har inte det behovet.
Det varje sommar slutar alltid med samma sak.
Vi har bjudit på 3-4 middagar.
De kommer inte?
Jo, då kommer han.
Men han håller sig på sin kant.
Du är ledsen.
Jag vill verkligen tacka dig för att jag fattade det där när jag såg det här.
Det är inget banalt tema där man känner sig utanför.
Du säger här att du känner det.
Jag känner ju varandra sommar på Gotland.
Varenda kväll när du och Amanda sitter längst i ett långt bord med 12-15 influencers.
Som ni flyggit in från sturerplan.
Och smörjer krosset.
Och strimar ut och jaggar likes.
Jag kanske väljer att stanna hemma ibland då.
För att jag känner att jag kan vi aldrig umgås alla fyra någon gång.
Och så känner jag mig lite oälskad.
Och nu ser jag på samma sätt att jag känner att du är oälskad på din kant.
Och när jag såg det här sjuka intervjun.
Så jag är verkligen tacka.
För nu känner jag mig äntligen uppmuntrad och skriver klart boken.
Vad har vi på Tantlundin?
Tantlundin?
Ja.
Jag vet inte.
Det är ingenting som ringer.
Det är inte bekant.
Nej?
Hon jobbar i den här affären.
I Vasastan.
Och så kommer Vårvill Helm Olsson in.
Det är hans fosterfräldare som har tvingat att han ska gå och handla där.
Karlsson på taket?
Nej, men jag minner ju.
Ja, precis.
Guldäppet i Tenerlunden?
Ja.
Kanske Asyl Ingrens bästa bok?
Jag tycker att det är det.

Och den scenen är en scen jag aldrig glömmer.
För mig är det någon slags ur-sen.
Sundanäng också.
Sundanäng.
Omfattiga barn.
Spelar min lind sjunger min näktigal.
Och junker nils av eka.
De är så fruktansvärt sorgliga.
I Sundanäng.
De här barnen som på väg till skolan.
De har ju så dåliga skor.
De går ju pulsa genom snön för att gå till skolan.
Och de passerar en öppning i en stenmur.
Och de ser en prunkande varmträggor.
Och de tittar in lystet.
Och ända går de in där för att stanna.
Det förstår man att de har frysit iall.
Men ingenting slår an den här scenen.
När Bovillhem Olsson går in i den här affären.
På mig med.
Det är så svårt att göra sådana här.
För du var inne på dig själv.
När man i en berättelse hamnar i en värld.
Och man är ojämpligt fast i den.
Och den.
Det börjar ju verkligen.
Den här historien börjar verkligen som en.
Kitchensinkreality.
Det är för jävligt.
Bovillhemma.
Och sina fosterfällare.
Mamma är död.
Och om pappa vet man inte så mycket.
Han var nog bara en slussk.
Och man tycker så synd om den här pojken.
Som ju är identitetslöst lite.
Eftersom han inte har någon som helst kontakt med.
De här riktiga föräldrarna.
Och så blir han utskickad.
För att han ska handla.
Och när han kommer in i den där butiken.
Så är Tantlundin.
Lite mer högtidligen vad hon brukar vara.
Hon kallar honom då för Bovillhem Olsson.

Istället för Bosse som hon alltid gör.
Och efter en stund säger hon att hon vill ha ett äpple.
Och det vill han.
Och då tar han emot.
Och så säger Tantlundin.
Skulle du kunna tänka dig.
Att gå tvärs med parken.
Och posta det här vidkortet.
Det är lite som är lost.
Att det finns magiska karaktärer.
Ja.
Som ser ut som vanliga människor.
Men som har kontakt med andra sidan.
Ja på dott sätt.
För Lundin är en sådan.
Hon är en sådan.
Några snabba.
Det är som ord på ett kort.
Och räcker över det.
Med äpplet ena handen.
Och kortet är den andra som går pojken ut.
Från det här märkliga mötet.
Med den här högtidliga.
Plötsligt högtidliga Tantlundin.
Och hon går bort till den här.
Blevlådan.
Och precis när han ska kasta ner det här.
Det här kortet.
Så tycker jag att.
Det är som att bokstäverna tycks brinna.
Glimma, gnistra.
På det vita arket.
Så han läser det.
Jag kan låta Astrid själv berätta.
Var det står.
Just när jag skulle stoppa ner kortet fick jag se.
Att det är lysst och glänst om det som har eld.
Ja, bokstäverna som Tantlundin hade skrivit.
Lyster med eldskrift.
Jag kan inte låta bli att läsa det.
Så här stod det på kortet.
Till konungen.
Landet i fjärran.
Den du så länge har sökt är på väg.

Han färdas genom dag och natt.
Och han bär i sin hand tecknet.
Det gyllande guldäpplet.
Jag förstod inte ett ord.
Men jag frö så konstigt i hela kroppen.
Jag skyndade mig.
Att stoppa ner kortet.
I brevlådan.
Han frö så konstigt.
Föredömligt nedtonat för Vastrid.
Ja, är det hur?
Hon nosar på det teatrala ibland.
Är det på ålderns höst?
Hon är trött.
Det hedrar henne.
Jag vet inte om det hjälper henne.
Det går långsamt upp från honom.
När han upptäcker det här äpplet som man har i handen.
Det är faktiskt ära guld.
Den hon pratar om på kortet.
Det är honom själv.
Jag får typ gås ut i detta nu när jag vet om det.
Det är ju totalt uppslukande.
För mig som barn.
Det är en scene som ligger ute för mig själv.
Det är inget jag har varit med om.
Eller så har jag nästan det.
Den blev så otroligt stark för mig när jag var tio år.
Det är ju biblisk.
Det är otroligt sorgligt att våra barn skrems av de här böckerna.
Ja, precis.
Hur är det nu med det där?
Det är rätt den här scenen.
Jag börjar med den så jag tänker på den varje dag.
Jag har den i mig.
Den finns alltid.
Jag kommer att ha den för resten av mitt liv.
Jag har alltid känt att när Charlie föddes.
Fan, vi har längtat till honom.
Det kan jag läsa mig om i mig och förande.
Jag köpte till och med alla Acilingerens böcker på Acilingermuseet.
De här röda banden.
De lysste i bokhyllan.
Jag längtade till sedan dagen.

Barnen blev tillräckligt stora.

Det var många sidor innan de ryggade tillbaka och bad mig avsluta läsningen.

Ja, exakt samma sak hände med mig då.

Jag tror att Charlie var vid 708 när jag började läsa mig om i Mio.

Och vi hann inte en sprang till Tant Lundin innan...

Vi kommer inte dit.

Jag försökte med brödna Legengärta också.

Han är mest topp trevlig.

Som börjar med en lungsjuk pojke.

Det beror som oppar från en brand och dör.

Ja, och det var inte lyckat då.

Jag undrar om det här.

Det som kallas för det svenska V-modet påverkar försvinna.

Precis som många andra länders egenheter påverkar.

Det lösas upp i takt med att alla länder vispar sig upp till en global kultur.

Ja, kanske.

Det är så fast sorgligt.

Jag gav upp det med Charlie.

Jag fick en till chansdom med Frances.

Jag ville vänta lite längre.

Eller börja med Karlsson på taket som luras in i Lindgrens värld.

Nej, det är så...

Men något skojsigt.

Jag tyckte aldrig om det.

Inte värdigt?

Nej, inte värdigt.

Kan man säga att Lindgrens kvalitet är omvänt proportionell mot glädjen.

Att Pippi är sämst.

Och att Karlsson på taket är näst sämst.

Och att Mimmy är bäst och sunda näng.

Hon är bäst när det är mörkt.

Ja, men så är det väl. Hon är väl allra bäst då?

Förra veckan började vi läsa Mimmy och jag och Frances.

Vi kom i alla fall längre. Vi kom fram till Tantlundin.

När jag läser det där stycket när han går in där...

Nästan så att min röst brister. Jag blir så rörd.

Jag blir på något sätt barnet när jag ligger där.

Det är som en tolvårig pojke som läser en bok för en tioårig flicka.

Och när vi har läst färdigt den passagen...

Han hamnar på en parkbänk och ser en ande framtäde.

Vi kommer dit som hennes hans mitt.

Så säger jag att nu får du läsa dig till själv.

Och sen säger jag godnatt. Jag går bort till tänderna.

Och efter en stund kikar jag in i den dörrspringen.

Och där ligger hon blå i ansiktet upplyst av iPhone-skärmen.
Och tittar på TikTok.
Och ett par dagar senare visade sig att hon har pratat med Amanda.
Och sagt att hon vet inte hur hon ska säga det till mig.
För hon märker att jag tycker om Mio och Mio.
Jag tänkte att Rasmus på Luffen skulle funka också.
För den ljudboken som var baserad på filmen mellan Edvald i huvudrollen.
Den mindes jag som ganska lustfylld.
Och så jag slog på den i bilen när vi skulle åka på någon lång gräsa.
Men jag hade glömt att den inleds också på ett barnhem för förälder att läsa.
Det kommer olika par och väljer ut barn varje dag.
Så Rasmus rymmer ju då och träffar Luffaren.
Men när Luffaren dök upp så tänkte jag att det här kanske kan appellera till deras frihetstörst.
Alltså dagens barns.
Men de tyckte att det var en obehaglig karaktär Luffaren.
Halvkar då.
Spretig.
Det är väl något liknande som Francis säger i Smygg till Amanda.
Att hon tycker att den här boken är obehaglig.
Hon vill inte att vi ska läsa med er.
Och så här om dagen så läste jag en text av Elin Kullhed författaren i svenska.
Jag vet inte om du läste den.
Även om hon berättade om sin dotter som en gång i tiden bara bokläsade.
Men sen fick en mobiltelefon på tioårsdagen.
Och efter det så slutade barnet att läsa helt och hållet.
Böckerna finns inte kvar i hennes liv utan bara tiktok då.
Och det är som att jag har vägt mig för det där ganska länge.
Jag inte vill tänka så mycket på vad det gör med ett barn som får en iPhone i handen.
Men till slutet händer det då. När jag läser Kullhed så...
Det är som första gången som en analys om tiktok samtidigt når rakt in i mig.
Hon skriver då så här.
Jag vet inte om böckerna och berättelserna kan rädda människa.
Men det jag tycker mer ser är att den tidiga adolescensen.
Adolescensen betyder väl tiden direkt efter puberteten.
Prägdad av rörelse, kraft, den här tiden och tonårslivet ännu inte har börjat.
Men man känner en längtan efter det.
Och vänder sig till böckerna för att förstå vad det handlar om.
Den verkar struken ur unga flickårsliv.
Det finns ingen slukare ålder.
Ingen spänn förväntan på vad som kommer skall.
Ingen vila i hemmets brå att hämta kraft ur innan språnget ut till tonåren av vuxenvärlden.
Alltså, jag blir så himla ledsen när jag står där.
Jag tror att de har gått rätt.
Ja, för de är redan i någon mån i vuxenvärlden.

Bells hela flöde är ju 15-åringar.
15-åringar kyr, fast hon är elva.
Jag vet.
Deras smink, deras värd.
Jag vet, det är för jävligt.
Slukare åldern finns inte.
Alltså urscenen där man återvänder till det livet.
Det som för mig har blivit tantlundin.
Och det som för dig var någon annan scen.
Den finns inte kvar.
Någon sådan scen finns inte hos min dotter.
Och det är ju jag som har berövat henne den.
För det är jag som har gett henne telefonen.
Det är jag som låter henne ligga där.
Eller sitter där och låter TikTok-klippen passera.
Alltså, efter att jag läst den här texten av kulhet så är ångesten helt enorm.
Vilket sanslöst svek mot våra barn.
Jag vet, fast det är ju peste eller coolare.
För att hela hennes vänskapskrets och alla andra barn
pratar ju bara om TikTok-flödet.
Jo, jag vet.
Så det hade varit något sådana problematiskt också, för han sägs att det hade kommit till skolan
utan mobilmen med min nyhundarmen.
Jag vet.
Jag vet, du har också kattrat.
Det är därför man har tagit det här beslutet.
Men det är för jävligt.
Det är för jävligt alltså.
Kan man finna tröst i att alla 47-åringar i alla tider
har tänkt att den unga generationen är på väg åt helvet.
Alltså, de som var 47-1962 tänkte alltså vad är detta
med de här sagoböckerna.
Som gör att barnen lever i någon slags drömvärld
istället för att läsa Fenrik Ståhl säg det.
Jag vet, men det är precis det här
som jag har intatt med själv i alla år.
Att jag ska liksom inte gå in i den där gubbdörren
och bli den föräldren.
Men det är, vi har kommit till en slutsstation.
Hon kan ligga på golvet i badrummet.
Där finns det golvärme.
Hon värmer sig där.
Och hon får vara i fred.
Och där ligger hon i timmar och att stida in i TikTok.

Och de här böckerna som hon läste förra månaden,
de ligger där på bokgrunden och ser apparta ut.
Och det är inte något som bara händer i vårt hem.
Det händer ju också i skolan.
Jag vet inte hur det är i USA,
men varje gång som vi ska plugga in för ett prov numera.
Alltså jag har alltid tänkt såhär,
okej, vi börjar med att läsa igenom texten.
Och sen så går vi igenom instudieringsfrågorna
med textboken som grund.
Men nyheten nu som några år är att det finns
en bok.
Ja, jag vet.
Den är borta.
Man ska gå in på Google Classroom som detta här.
Ja, precis.
Det finns liksom en summary i en PDF.
Det är för jävligt.
I veckan så hade Fransett prov på ljudendomen.
Och vilken jävla kanonstory ljudernas historia.
Det har ju allt.
Ja.
Alltså slöveriet i giften.
Det röva.
Grymheten.
Och så de här i Sverige,
menna med gräshopper.
Det var otroligt.
Och sen så kom Moses och han delade upp hela havet.
Och han gick upp på berget och fick de här stentaverna.
Det är en jävla femplus-story alltihopa.
Och det är så viktigt också med historien här.
För ljudendomen är ju en religion som helt av hållet utgörs av
dess historia.
Den berättas sen får vi inte läsa då.
Var är boken säger jag till min dotter?
Det finns ingen bok.
Vi ska bara lära oss instrueringsfrågorna.
Men vad fan?
Det finns alltså ingen material.
Var läser vi historien?
Nej, det finns ingen.
Så det sitter vi bara med instrueringsfrågorna.
Men samma sak gäller ju också matte.

Vilket har gjort mig väldigt förvirrad ibland.
Alltså om tröls har Mattepro.
Då har han tre stenciler eller 3PDFer
med ett antal tal.
Och då säger jag, vad är boken?
För i boken finns ju de formulas
som vi ska utgå ifrån.
Vad är formuler säger han?
Ex och y-formen.
Det finns ju en ekvation som behöver använda.
Det brukar ju finnas fakta-rutor
i de olika kapitlarna i matteboken.
Då säger han, vad är det för bok?
Matteboken säger han.
Vad är matteboken?
Ja, en jävla fara obegripligt.
Det är så jävla,
det är så tråkigt för att
skitsamma.
Vad är då instrueringsfrågorna?
Jag säger ja.
De finns inte heller på papper då.
De måste man då hitta dem digitalt.
De finns på något av ett admetum.
Det är en sån här skolplattform.
Ni har väl nåt annat i USA?
Google Classroom.
Jag vet inte admetum, men om du...
Men alltså...
Den är så vidig att jag tappar hoppet om allt.
Det finns ingen logik.
Jag hittar inte...
Jag försöker navigera mig fram
i det här gränssnittet från helvetet.
Men det går inte att förstå.
Det är hoppigt och kantigt.
Det är obegripligt.
Jag sitter där och försöker ta
att hitta instrueringsfrågorna.
Det tar mig kanske 5-10 minuter.
Francis sitter bredvid.
Jag väntar på att jag ska hitta dem.
Jag tar fram telefonen så länge
och går in på TikTok.

Jämför gränssnitten.
Hon behöver knappt röra skärmen
för att scrolla till nästa film.
Den är så sömlöst.
Intuitiv och sma.
Det är som att hon kan ha
nästa klipp.
Och så visar det sig.
Den är så urskinnigt optimerad.
Ja precis.
Tänk till budgeten bakom TikTok
jämför med budgeten bakom
Adventum.
Ja exakt.
Det är en enorm skillnad.
Förfinat i negal önskap.
Då ser jag henne när hon sitter där
vid köksbordet och tittar på
de här korta storiesna.
Utan att reagera.
Hon lear inte.
Hon lear inte och skattar inte.
Hon blir inte rädd eller glad eller ärg
eller ledsen.
Jag tänker igen på det
som Ellen Cullhets grev
i sin text i slutet.
Jag har den inte framför mig.
Men jag tänker på den när jag tänker på Franses
och sitter framför mig.
När hon blir äldre, när Franses blir äldre
behöver hon ju något beständigt.
En urskän.
Att luta sig mot.
Hon kommer att plocka upp sin gamla iPhone
och leta fram videoklipp
på misslyckad läppkirurgier från TikTok.
Vi spansar
Fanbrun och
Luck No More.
Eller leta inte mer.
Nu vet ni var ni ska ta vägen
om ni letar efter förlovningsringar
viks eller ringar, exklusiva smycken

Diamanter online.
Vi pratar om årets
e-handel 2020.
Det är inte dåligt.
De är där för dig också.
De har livechat
och telefon.
De är tillgängliga på telefon mellan 8
och morgonen och 22 på kvällen.
Jag vet, men jag får ändå slå ett slag
för att man också via online
servicerna kan
boka fysiska möten
på
showrooms som finns
på Bryasgatan i Stockholm
eller Göteborg
Det är rätt generöst att de har 90 dagars
öppet köp.
Det kan vara bra veta
när man pratar om grejer som man ska ha resten av
livet kanske.
De har en jävla
bra smak.
Det är den senaste
foton som de har tagit
i marknadsförings
e-syfte.
De har tagit på mina två absoluta
favorithotell i världen.
Båda ligger i Italien 1
i Villa d'Este.
Belmond
Splendido
på den italienska kusten.
De har bjudit in oss
att välja ut
våra favoritsmycken
om man är nyfiken.
Man kan hitta på fanbrun.com
V-A-N
B-R-U-U-N
Snestrik S-E
Snestrik Alex Sige

Om ni ändå har frågor
så vill jag verkligen pusha för att ni
ber om en konsultation av experterna
på fanbrun.
Vi är sponsor av Asket
som säger
till hela klädbranschen
till hela modvärlden
ni har tänkt fel i 500 år
eller de säger det till oss
och vi säger ja fan jag är rätt
De är inte så hårda
som du vill göra gällande.
De sitter inte där och dömer
men de får oss att tänka till.
Ja det gör de ju, verkligen.
Det som Asketo gör
till skillnad från de flesta andra
modeföretag
under de här sju åren
de har funnits åtta åren snart
byggt upp en enda permanent kollektion
med tidlösa basplag
som då
kan utgöra en grund
för alla män och kvinnors garrober
Det är inte så att de kommer med
vårens släpp
utan det är de här kläderna
det är de här plastiska plaggen
Vad gör det då? Jo, det uppmuntrar
inte till en överkonsumtion utan
man köper några fåplag
till ytterst bra kvalitet
och så använder man dem
för man älskar dem och de fungerar
Jag tycker det missar
det viktigaste här.
De har ju förädlat de här plaggen
De har ju med nödig besattighet
i årtal
fulländat de här fåtalet plagg
i sin permanent kollektion
Jag vill säga att det är inte vilken t-shirt som helst

Det är kvalitet då
Ja och jag är faktiskt
levande bevis på det
Det finns en skjorta som jag kallas för
Oxfordskjorta väl
som jag köpte på ASCET
I sju år har jag använt
den regelbundet
och den är kvar i garderoben
Ja, gå in och kolla själva på
www.asket.com
alltså www.asket.com
eller sen förbi butiken
när man står i ett
Tacka SKET
Vad är en stinkbomb
Är det ett begrepp eller?
Man kunde komma in i köket
som en stinkbomb
Nej vad menar
det är väl någonting från början
något man använder sig av i krig
Det är väl mer en butriksgrej
som sprider en stinkluft
Är det inte en skojgrej?
Ja det är en skämt artikel
En glasbehållare
vars topp kan britas av
och som innehåller någon
mycket illa luktande
ofta svar vid baserat ämne
Det låter ju väldigt högstadiekompatibelt
Ja, men den är helt borta
från marknaden därför att
man var rädd för att
det kunde utlas och ast man fall
att sälja sig längre
Jag frågade för att
jag hörde om en skandal i veckan
Men vänta här nu förlåt
det står också här att stinkbomben har använts militärt
och har polis
ibland att kravaller
Men vad är de militärt?

Nej men då är det ju inte butriks
Jag tror inte att man kan få ryssen på språng
eller man kastar en sån
Kalle, Lund och Nikke
någon av mina bröder
förvarade ett ägg
element i 2,5 år
Grabbit
Ja, sen så
öppnade han det då
Det var ju en lukt som var
det man gjort troligt
Jag frågade för att
jag hörde en märklig nyhets på radio
Du kanske kan förklara här vad det är som har hänt
En 45-årig kommun anställd
i Hults fredska
kastat en stinkbomb
inne på sin arbetsplats
Det enligt en polisanmälan
beskriver också hur
stinkbomben exploderat
och spridit en illaluktande
odör i lokalen
Och efter en närmare titt
i manns skåp på jobbet
hittades fler stinkbomber
Det skriver Dagens Hults fred
Man förstår ju inte
Han har gjort det här på skoja
En 45-årig person
kommunanställd som kastar
en stinkbomb inne på arbetsplatsen
För att muntra upp
Har han gjort det här på skoj
eller har han gjort det här för att terrorisera
Noterat efter en närmare titt
i manns skåp hittades fler stinkbomb
Jag fattades inte
Alltså ett lager
Han är en skojare
Det är väl värre än så
Tror du inte?
Du menar att han är terrorist

Nej men när en skojarare hade ju
knäckt av den där glaspipetten
i fikarummet
och sen snissat åt att
luktar inte konstigt här inne
Men han har alltså kastat
stinkbomber inne på arbetsplatsen
Finns det ingen mer
information här?
Det är ju säkert omskrivet på andra ställen
Stinkbomb
och kommunanställd
Polisen har fått in en anmälning om
ofredande på en arbetsplats
En kvinna som är 35
anmälde en man som är 45
Han har kastat en stinkbomb
och spridit en indelökslund och dör
Och fler bombror har anträppat sig
en skåp
Tror du att han blev förvånad över reaktionen?
Han tyckte du skulle bli garv
Nej men det jag undrar om han är
en total havrister
om han bara är en skön kill
Fast den frågan är irrelevant
det är dött lopper
bland de två galenskaperna
Jag menar att det är lika galet att kasta
en stinkbomb som fredagsploj på jobbet
som att terrorisera sina arbetskamrater
De två personerna är lika snöriga
Men det slår mig att nu skulle
det här kunna vara den ursen
som du
efterlyser i franses liv
Att hon liksom
i vuxen ålder
minns när du sländer
stinkbomber hemma
Är inte det trauma?
Inte om du gör det
garvigt
Som en glad gamäng

öppna döden till ens rum
kasta en stinkbomb
och garvar
Det är inget man glömmer
Då har hon någonting att hålla i handen
i ålderomen
Någonting som är beständigt
För det var inte så att min
mioläsningen var 100% lycklig
Det var ganska läskigt också
Nej men det dör rätt
Det var väl därför den satsade så mycket
att den hade en kuslig atmosfär
Det skulle ju här också
göra ju
Särskilt om du dyker upp i skolan
småkastar stinkbomber på skolgården
Men småkastar
stinkbomb
För man är känslig då
men jag i den åldern
Ja det hade mina pappa i pinsam
Du kan ju också bli arresterad
Ja det är väl lite
det är väl ett väldigt bra ursen
Jag har någon som sitter i väntrummet
med amanda
på kungshållmen, på polishuset
Jag har appropat början på en
brettelse som du var inne på
Det skulle kunna vara hennes första kapitel
Ja det drar ju en läsaren
Vi sitter i väntrummet
på kronobärspektet
Mina kläder luktar stink
Det är otroligt
Fan asså
Det gjorde vi igen
Tror du? Ja för vilka av er har
lyssnat något också
Ett embryot eller någonting
Och nästa vecka givet nytt embryo för då ses vi med vecka
Skal kring den här
Kanske

Skal

Skal

Skal

Skal

Skal

Skal

Skal

Skal

Skal

Skal

Skal

Det är det som jag tar. Jag kommer aldrig att ta dig ut.

I everywhere I'm looking now

I'm surrounded by your embrace

Baby I can see your halo

You know you're my saving grace

You're everything I need and more.